

Kärleks- akuten

Marie Oskarsson
Helena Bergendahl

**BONNIER
CARLSEN**

KAPITEL 1

HÅLLA HANDEN MED VEM

Det var inte alls tyst i klassrummet. Alla babblade och bubblade. Mest av allt snackade Edvin förstås.

– Alltså, jag har pastasallad och festis och nog två kanelbullar och inget godis, för det fick man ju inte, tråkigt va? Vad har du i din matsäck, Jack?

– Pannkakor, svarade Jack. Och ett äpple.

– Just det, det har du ju alltid. Kan vi inte dela?

Jack nickade. Han bytte gärna en pannkaka mot en bulle. Förut brukade de jämt

göra så, men numera delade Edvin oftast matsäck med Julia. Förstås. De var ju ändå ihop.

Fröken klappade i händerna för att få klassen att lyssna. Det var dags att plocka ihop. Klass 2B skulle på utflykt och inte hinna tillbaka till skolan i tid för lunch. Därför hade alla matsäck.

– Nu är det viktigt att vi håller varandra i handen som vi har bestämt, och går ordentligt på led, sa fröken. Skynda er att ta på er. Vi samlas på skolgården.

Klassen strömmade ut i hallen för att träckla på sig tjocka jackor och skor. Det var fortfarande mössväder ute. Miriam tog på sig fluffiga rosa öronskydd. De såg ut som luddiga extraöron på hennes huvud.

Man fick hålla vem man ville i handen när man gick på utflykt. Det hade fröken sagt. Vem man ville ...

Jack ville allra helst hålla Emilia i handen. Finaste, bästa, roligaste, sötaste Emilia. Emilia som var hans allra bästa kompis. Tjejkompis alltså. Edvin var hans bästa vän annars.

Men frågan var vad Emilia ville.

Jack kikade bort mot Emilia och Julia. De hade facken bredvid varandra. Julia var redan fullt påklädd. Hon stod med armarna i kors och väntade.

Emilia hade fått på sig en känga, men den andra var alldeles borta.

Julia pekade trött mot elementet. Där under låg den förstås.

Jack behövde inte höra vad Julia sa för att förstå. Hon var alltid så snabb, och Emilia alltid så långsam. Jack förstod Emilia precis. Hans vantar verkade också vara försvunna. Edvin trampade irriterat omkring framför honom, påklädd och klar.

– Men hallå, vad du är långsam!

– Jag vet.

Julia kom skuttande fram mot dem med Emilia strax bakom. Äntligen var alla fyra redo. De vandrade genom korridoren, ut genom porten och fram till fröken. Hon försökte få klassen att bilda ett ordentligt led. Julia tog Edvins hand och log mot honom.

– Vi kan väl gå tillsammans, va?

– Så klart, sa Edvin.

Jack kände värmen stiga i ansiktet. Åh, nej. Nu blev han så där röd igen. Han vande sig aldrig.

– Då kan väl du och jag gå ihop, sa Emilia snällt.

Jack nickade. Ja! Han gick så gärna med Emilia. Det var det som var hans största problem. De var ju kompisar, men Jack skulle hellre vilja vara ihop. Kärleken till

Emilia hade inte försvunnit. Inte ens blivit lite blekare. Nej, den levde och bankade i Jacks bröst, lika starkt som någonsin tidigare.

KAPITEL 2

KÄRLEK BÖRJAR MED...

Emilia gnolade tyst för sig själv. Hennes kinder var röda av kylan. Jack gick bredvid med sin hand stadigt i hennes. Framför dem vandrade Edvin och Julia. Edvin babblade som vanligt, och Julia fnissade så hon måste stanna flera gånger.

De kryssade mellan vattenpölar på trottoaren. Som tur var regnade det inte längre.

– Vad vill du helst kolla på? frågade Emilia.

– Äh, jag vet inte. Sälarna kanske.